

Orationem istam, quam tibi perisse scribis, Amplissime
Hugoni idem mitto. Addidi et Versus, sed à me castigatos.
Puto enim me observasse pariter ea, quae minus ad Aulæ
palatium futura iudicari. Quamquam in istiusmodi carminis
genere verba danda sit postea, Sexus, et qui non sit non
festivis sibiinde loqui, addo et impotentis, Amori. Ne
scripsi illa, ut laeta viderent, sed ut inter paucissimos et
intime admissis, amicos pervent. Si quid pueri reliquis
ad hoc esse in isto carmine, quod auctorum gravitati minus
conveniat, quod in margine tantum ascribo nota, et
tibi commodum, remitte. Scrupulum ad hoc mihi movet illud:

Non Batavis tanti totaq; Sylva mihi est,
sed quid mi ita loquatur uxor, cui vel nota Præstantia
carior esse viri salis. Conspiram vero tuam tantum
absit, ut agere speram, ut hac nota tibi te me et sine
furo amari a te cognoscam. Vitij aut erroris in amico disti,
mutatio amicitiae Propugnare maxime. Dolor enim utilitatem,
sine qua non in amicitia cadere non potest. Vale
Vir præstantissime, et me ama. Lugd. Bat.
1639. Julij. Cal. Sextil. 1639.

INDIA
1663

Barlaeus.

J. Ang. Cy.